

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 693/2014-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť mal. M. S., mal. J. S., a ich matky J. S., zastúpených advokátom JUDr. Martinom Olosom, M. R. Štefánika 71, Žilina, ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a práv maloletého dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a na primerané materiálne zabezpečenie vo forme výživného priznaného čl. 3 a čl. 27 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 1, čl. 41 ods. 4 a čl. 41 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 177/2013 a jeho rozsudkom z 11. novembra 2013, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoP 105/2013 a jeho rozsudkom z 25. marca 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mal. M. S., mal. J. S. a ich matky J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júna 2014 doručená sťažnosť mal. M. S., mal. J. S., a ich matky J. S. (ďalej len „sťažovatelia“),

ktorou namietali porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práv podľa čl. 3 a čl. 27 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 1, čl. 41 ods. 4 a čl. 41 ods. 6 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 177/2013 a jeho rozsudkom z 11. novembra 2013, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoP 105/2013 a jeho rozsudkom z 25. marca 2014.

2. Sťažovatelia v sťažnosti uviedli: *„Krajský súd... rozsudkom sp. zn. 5 CoP 105/2013 zo dňa 25. 03. 2014 doručenom sťažovateľke 3/ dňa 29. 04. 2014 potvrdil rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 15P 177/2013 zo dňa 11. 10. 2013, ktorým okresný súd zvýšil výživné otca na mal. sťažovateľov 1/, 2/ na sumu 30 % životného minima a vo zvyšku návrh sťažovateľky 3/ (matky) zamietol. O zmeškanom výživnom okresný súd vôbec nerozhodol.“*

3. Sťažovatelia tvrdia, že *„Vyššie citovaný rozsudok Krajského súdu... ako aj prvostupňový rozsudok Okresného súdu... je zjavne neústavný, svojvoľný, arbitrárny, vymykajúci sa ustálenej rozhodovacej praxi súdov a najmä hrubo poškodzujúci právo navrhovateľov 1/, 2/ na rodičovskú výchovu a starostlivosť, právo na primerané materiálne zabezpečenie mal. dieťaťa vo forme výživného povinného rodiča ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu. Treba uviesť, že rozhodnutie krajského a okresného súdu je v hrubom rozpore s ustanoveniami ústavy... Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. a v neposlednom rade ustanoveniami Dohovoru o právach dieťaťa č. 104/1991 Zb. Odôvodnenie oboch rozsudkov je navyše arbitrárne a výrok rozsudku okresného súdu je absolútne nevykonateľný v exekúcii a vymyká sa požiadavkám O. s. p. Zásadu absolútnej priority výživného podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine súdy pri svojom rozhodovaní taktiež nerešpektovali.“*

4. Podľa názoru sťažovateľov sa predmetné rozhodnutie *„nielen vymyká súdnej praxi ale odporuje zákonu aj ústave... z nasledujúcich dôvodov:*

a) Súd mal vo výroku určiť presnú sumu zvýšeného výživného, a nie iba percentom zo živ. minima. Rozsudok je tak nevykonateľný, neurčitý a porušuje princíp právnej istoty.

b) Výška výživného je navyše zjavne nízka, nakoľko ide o zákonné minimum...

d) Súd opomenul určiť výšku zameškaného výživného a jeho splátky, čo je ďalšou zo zásadných väd rozsudku...“.

5. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľov... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a právo mal. dieťaťa na rodičovskú výchovu a starostlivosť a na primerané materiálne zabezpečenie vo forme výživného priznané čl. 3 a čl. 27 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 1, čl. 41 ods. 4 a čl. 41 ods. 6 Ústavy... rozsudkom Krajského súdu... sp. zn. 5CoP 105/2013 zo dňa 25. 03. 2014 a rozsudkom Okresného súdu... sp. zn. 15P 177/2013 zo dňa 11. 10. 2013 porušené bolo.

2. Základné právo... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... zo dňa 25. 03. 2014 a rozsudkom Okresného súdu... zo dňa 11. 10. 2013 porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 5CoP 105/2013 zo dňa 25. 03. 2014 a rozsudok Okresného súdu... sp. zn. 15P 177/2013 zo dňa 11.10.2013 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie.

4. Okresný súd... a Krajský súd... sú povinní uhradiť spoločne a nerozdielne sťažovateľom... trovy konania vo výške 340,89 EUR...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľmi označených práv postupom okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovatelia sa mohli domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím im dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iný orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

12. O ochrane práv sťažovateľov, ktorých porušenie namietali vo vzťahu k postupu okresného súdu, mal právomoc rozhodovať (a aj rozhodol – pozri bod 2) v odvolacom konaní krajský súd. Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 P 177/2013 a jeho rozsudok z 11. októbra 2013.

13. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľov v časti namietajúcej porušenie označených práv postupom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.B

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu

14. Sťažovatelia ďalej namietali porušenie svojho „základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva porušeného podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ postupom krajského súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

15. Ústavný súd už uviedol, že „*predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktorý sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru*“ (napr. II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

16. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach. Súdy preskúmajajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

17. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany

ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

18. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že vo veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľov rozsudkom sp. zn. 5 CoP 105/2013 z 25. marca 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho

argumentácia vychádzajúca z výsledkov v konaní vykonaného dokazovania a z neho vychádzajúcich právnych záverov. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatu skutkových a právnych záverov okresného súdu a odvolacej argumentácie sťažovateľov:

„Okresný súd rozhodol o návrhu matky maloletých detí na zvýšenie výživného rozsudkom tak, že zvýšil výživné otca na mal. deti..., a to na mal... zo sumy 681,- Sk mesačne na sumu 30 % výšky životného minima na nezaopatrené dieťa a na mal... zo sumy 681,- Sk mesačne na sumu 30 % z výšky životného minima na nezaopatrené mal. dieťa, a to s účinnosťou od 1. 5. 2013, ktoré výživné je otec povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky mal. detí. Vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. Týmto zmenil rozsudok Okresného súdu... č. k. 15P/26/2006-20 zo dňa 26. 9. 2006. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Okresný súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, konštatoval zistený skutkový stav a pri právnom posúdení veci vychádzal z úst. § 78 ods.1, 3, § 62 ods. 1,2,3,5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

V závere svojho rozhodnutia súd prvého stupňa konštatoval, že súd po zhodnotení vyššie uvedených skutočností, ale najmä s prihliadnutím k tomu, že určené výživné na mal. deti v sume 681,- Sk (22,60 €) v súčasnosti nedosahuje ani výšku minimálneho výživného, dospel k záveru, že je dôvodné, aby došlo k zvýšeniu výživného aj keď nie v takom rozsahu, ako to navrhuje matka. Napriek skutočnosti, že otec súhlasil s návrhom matky na zvýšenie výživného na sumu 100,- na každé mal. dieťa, otec nemá reálne príjmy, z ktorých by toto výživné platil. Podľa ustálenej súdnej praxe, ak je povinný vo výkone trestu odňatia slobody, jeho schopnosti a možnosti sú dané predovšetkým zárobkovými možnosťami vo výkone trestu, okrem prípadu výkonu trestu odňatia slobody pre prečin zanedbania povinnej výživy, alebo prípadu celkom krátkého výkonu trestu odňatia slobody (väzby). Znamená to, že na zárobkové schopnosti a možnosti povinného vo výkone trestu odňatia slobody sa neprihliada iba vtedy, ak k výkonu trestu dochádza pre prečin zanedbania povinnej výživy. Nakoľko otec nie je vo výkone trestu odňatia slobody za prečin zanedbania povinnej výživy, preto súd prihliadol k zárobkovým možnostiam a schopnostiam otca vo výkone trestu. Pri svojom rozhodovaní o výške výživného súd vychádzal z podaného návrhu a sociálnej a životnej úrovne otca, a preto určil výživného s ohľadom na § 62 ods. 3 Zákona o rodine,

podľa ktorého každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa a vo zvyšnej časti súd návrh matky zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. a) O. s. p.

Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie matka maloletých detí, ktorá nesúhlasila s rozsudkom okresného súdu a to z dôvodu, že vo zvyšku jej návrh zamietol a navrhovala, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok zmenil a rozhodol podľa petitu návrhu. Vytykala okresnému súdu najmä, že vo výroku neurčil presnú sumu zvýšeného výživného, ďalej zvýšené výživné považovala za nízke vzhľadom k potrebám maloletých detí, pričom súd určil najnižšie výživné, ktoré prislúcha dieťaťu priamo zo zákona. Ďalej uviedla, že aj keď je otec vo výkone trestu odňatia slobody, s návrhom súhlasil a má možnosť pracovať. V závere uviedla, že súd opomenul určiť výšku zameškaného výživného.

K odvolaniu matky sa písomne stručne vyjadril otec maloletých detí, ktorý navrhoval, aby odvolací súd vyhovel návrhu matky detí v celom rozsahu.

Kolízny opatrovník sa k odvolaniu matky detí nevyjadril.“

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

„Krajský súd v dôsledku podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia ústneho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 v spojitosti s § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s odôvodnením rozsudku prvostupňového súdu, preto v súlade s ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov prvostupňového rozhodnutia. Navyiac k argumentom odvolateľky dodáva len toľko, že pokiaľ spochybňovala presnú sumu zvýšeného výživného, okresný súd rozhodol v súlade s ust. § 62 ods. 3 Zákona o rodine, čiže jeho výrok je určitý a vykonateľný. Súd prvého stupňa jasne zdôvodnil aj výšku zvýšeného výživného a náležite odôvodnil, prečo nemohol určiť výživné vyššie.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 146 ods. 1 písm. a) v spojitosti s § 224 ods. 1 O. s. p.“

20. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, nie sú celkom zjavne nelogické, a preto ich ani nemožno bez ďalšieho považovať za nelegitímne a právne neakceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o rodine“), ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležité odôvodnené. Ústavný súd považuje preto postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne – v nevyhnutnom rozsahu – korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Na základe uvedeného ústavný súd v danej veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu nie je svojvoľný. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

22. V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľov s postupom krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude splňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

23. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a sťažovateľmi namietaným porušením označených práv, sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. K námietkam sťažovateľov [(body 4 a), d)] ústavný súd ešte poznamenáva, že platná právna úprava a relevantné komentáre k nej umožňujú zákonne akceptovať tiež percentuálne určenie výživného, resp. umožňujú vykonať aj súdne rozhodnutia, v ktorých nie je zročné výživné k času rozhodovania určené v osobitnej sume a umožňuje jeho splácanie popri bežnom výživnom v osobitnej výške (§ 155 ods. 3 OSP v spojení s relevantnými ustanoveniami zákona č. 601/2003 Z. z. o životnom minime a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 62 ods. 3 zákona o rodine). Neurčenie výšky zameškaného výživného a jeho splátky v napadnutom rozsudku [výživné bolo určené od 1. mája 2013 rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť (zrejme) doručením odvolacieho rozsudku 29. apríla 2014 (pričom sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 20. júna 2014, pozn.)] v danom prípade (tiež vzhľadom na súčasnú všeobecnú procesnú úpravu – § 152 a násl. OSP – najmä § 160 a § 161) takýto postup umožnili.

25. Sťažovatelia ďalej namietali porušenie práva maloletých na rodičovskú výchovu a starostlivosť a na primerané materiálne zabezpečenie vo forme výživného priznaného čl. 3 a čl. 27 Dohovoru o právach dieťaťa v spojení s čl. 41 ods. 1, ods. 4 a 6 ústavy. Vychádzajúc z právneho záveru prezentovaného v bode 23 a konštatácii uvedenej v bode 24 ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov aj v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú pre absenciu príčinnej súvislosti medzi postupom a právnymi závermi vo veci konajúcich všeobecných súdov a namietaným porušením týchto práv.

26. Po odmietnutí sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v bodoch 3 a 4 jej petitu (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2014